

Operatanszakosok vizsgahangversenye

Szó ami szó, nem bánt kesztyűs kézzel szakkritikánk operaszakos hallgatóinkkal az idén. A megállapítások tárgyi hitelét nem lehet vitatni; igazán nagy „kiugrás” nem volt, s az átlagszínvonal sem tűnt különösebben magasnak. Egyet azonban nem árt fontolóra venni. Példával élek. Minden tanulótl az életkori sajátosságoknak megfelelő maximumot kérjük számon, és nem felsülés, ha egy gimnazista az egyetemisták társaságában felsül, vagy egy egyetemista „kész” diplomások között igencsak nagyokat hallgat. Nem szabad a teljesítményt kiemelni abból a koordináta-rendszerből, amelybe tartozik. A hasonlat — hisszük — pontos: senki sem ígérte, hogy a világot jelentő deszkákon kész művészekkel és befejezett, tökéletesen kiépült egyéniségekkel fogunk megismerkedni. Rendjén van — mert az igényesség sohasem árt és sohasem túl- adagolható! —, hogy a kritikusoknak erről a vizsgaelőadásról is a *genius loci* jutott az eszükbe, érthető, hogy halhatatlan emlékek kísértettek. Mégis, javasolnám, várjunk még e fiatalok (köztük elsőévesek) megítélésével, az optimális megoldás igényével, nem öregkorukig, de még jó néhány évig. Aztán majd: quidquid latet, apparebit. Jó, vagy rossz.

Egyébiránt: hallottunk meglepően kész, érett, sőt szinte már koraérett művész-jelölteket is. Kezdjük a rokonszenves, muzikális, széphangú Andor Évával. Győzte lírával, poézissal mindkét Manon szólamát. Legfeljebb Puccini világa igényelt volna több hangerőt, nagyobb szenvedélyt, fűtöttebb drámaiságot. Ugyanilyen „szolid”, tiszteletreméltó erények birtokosa, kész művész a Kékszakállú herceg vára férfi főszereplője, Űtő Endre is, aki szintén nem nagy hanggal, de rendkívül éretten, koncepciósus biztossággal formálta figuráját. A kellő természetes méltóság és súly hiányát beérkezett művésznék is díszretére szolgáló izléssel és technikával pótolta.

Voltak aztán, akik fentieknél izgalmasabb egyéniséget, nagyobb belső tartalékokat sejtettek, s a bajt inkább a kivitelezés kezdetlegessége jelentette. Ebben a csoportban a legjobb emlékeket Kovács Eszterről, Judit alakítójáról őriztük meg, aki a hősnő legfontosabb jellemvonásait szép,

Űtő Endre és Kovács Eszter a Kékszakállú herceg várában (Kertész Gyula felv.)

magvas hangon, jó mozgással keltette életre. Hudoba Rózsa Aidájából sem hiányzott a drámai hév és az egyéniség sugárzása; kár, hogy színpadi mozgása és a „vonalból” való hangkitörések sokat csökkentettek az illúziókon. Ez volt a baj a néha szorító, máskor viszont pontatlan és fékezhetetlen Radamesszel, Karizs Bélával is. Egyet azonban ne felejtünk. Ritka tünemény nálunk, a „vékony” tenor-énekülés eldorádójában az ekkora hangvolumen! Ez még „civilizálódhat”, de apróka, kasztrált-színi tenor-hangoescából sohasem lesz Radames.

Említsünk két baritont: Bordás György Händel Ezio-részletében erőtlenebbül, de a Manon Lescaut szólamában határozottan muzikálisan, könnyedén, szép hangon énekelt, jól mozgott. Nagy Sándor Amonasrója már nyersebb, színészileg tehetetlen, s a magasságok sem hatottak üzembiztosnak, de néhány szép, tömör, tartalmas középhanggal, sűrű fortéval reményt tudott kelteni.

Elismerés illeti Lukács Miklós és Mikó András lelkiismeretes munkáját, az indiszponáltan is helytálló vendég, Kozma Lajos működését; talán a műsor szerencsésebb megválasztása még jobb képet adott volna az utánpótlásról.

Abody Béla